

ת"פ (ירושלים) 3432-09-20 - מדינת ישראל נ' עומר ראני יאסין

ת"פ (ירושלים) 3432-09-20 - מדינת ישראל נ' עומר ראני יאסין/שלום ירושלים

ת"פ (ירושלים) 3432-09-20

מדינת ישראל

נגד

עומר ראני יאסין

ע"י ב"כ עו"ד ווסים דכוור

בית משפט השלום בירושלים

[20.08.2024]

כבוד השופט ביאלין אלעזר

גזר דין

כתב האישום והשתלשלות:

1. ביום 2.9.20 הוגש נגד הנאשם כתב האישום מושא הליך זה.
2. ביום 10.12.2023 הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בביצוע עבירות של חבלה במזיד לרכב, לפי סעיף 413 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") ותקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין.
3. על פי האמור בעובדות כתב האישום בו הורשע הנאשם, ביום 19.8.2019 ישב הנאשם יחד עם אחרים על ספסל בסמוך לכיכר "גן עדן" בשכונת בית חנינא בירושלים.
- לאחר שעברו כלי רכב רבים, הגיעה למקום בנסיעה ברכב הגברת א' ס', כשלצידה יושב בעלה ח' (להלן: "ח' וא" או "בני הזוג ס") ובמושב האחורי של הרכב ישבו שלושת ילדיהם הקטינים, בגילאי שלוש, שנתיים ושנה (להלן: "הקטינים"). הנאשם, הבחין במתלונן שהינו בעל חזות חרדית, ניגש לעברו ובעט בחוזקה בחלון דלת הרכב. או אז, בשל עוצמת הבעיטה, התנפץ החלון על פניו של המתלונן. כתוצאה מכך, המתלונן איבד את הכרתו לזמן מה, נפגע בצווארו ובידו השמאלית.
4. בישיבות בית משפט שהתקיימו ביום 15.6.22 וביום 7.11.22 כפר הנאשם בעבירות והכחיש כל קשר לאירוע המתואר בכתב האישום.
5. לאמיתו של דבר, המחלוקת העיקרית בין הצדדים בתיק זה עסקה בשאלת זהות מבצע העבירות ולא בעצם התרחשות האירוע ונסיבותיו, כפי שיפורט עוד בהמשך. חרף זאת, בדיונים אלה, הצהיר הנאשם, באמצעות ב"כ, כי אינו מוותר על אף עד מעדי התביעה וביקש לזמן את כולם (עמ' 5 שו' 12, עמ' 6 שו' 7).

6. בני הזוג ס' זומנו לעדות במועד ההוכחות ביום 19.12.22 והתייצבו לדין. או אז, ורק אז, ב"כ הנאשם ויתר על חקירתם הנגדית והסכים להגשת ההודעות שמסרו במשטרה תוך הצהרה כי אין מחלוקת ביחס לתוכן ההודעות במשטרה (עמ' 24 שו' 23). אולם, משטרו והתייצבו, עמדה התובעת, בתוקף אך בצדק, על הצורך בשמיעת עדותם של נפגעי העבירה. על מנת שנפגעי העבירה אשר התייצבו לעדות על פי הזמנת בית המשפט, לא יצאו בפחי נפש (מסכת ראש השנה, כג ע"ב), נעתרתי לבקשת התביעה ושמעתי עדותם. יאמר כי הסניגור ויתר על חקירה נגדית של נפגעי העבירה (ראו למשל, עמ' 29 שו' 18-19; עמ' 41 שו' 11).
7. יאמר כי לדין ההוכחות ביום 19.12.22 התייצבו 11 עדי תביעה אשר זומנו לבקשת ההגנה, אלא שבשל ההתנהלות הבלתי יעילה ומלאת החתחתים של ההגנה, מרבית העדים לא נחקרו חקירה נגדית והראיות הוגשו בהסכמה. בהקשר זה, לא אוכל שלא להזכיר גם את העובדה שהעדים התייצבו לישיבת ההוכחות שנקבעה ליום 21.11.22, אלא ששיבה זו הושחתה לריק בשל סירוב ב"כ הנאשם לחקור את העדים וטענת פסלות חסרת בסיס שהועלתה. ממצאי הכרעת הדין:
8. בהכרעת הדין נקבע כי מצבור הראיות הישירות והנסיבתיות שהוצגו מוביל למסקנה חדה וברורה שהנאשם הוא שבעט ברכב בו נסעו בני הזוג ס' וילדיהם הקטינים, כאשר בני הזוג ס' וילדיהם הקטינים בתוך הרכב ובעוד הרכב בנסיעה. עוד נקבע בהכרעת הדין כי הנאשם לא הצביע על הסבר סביר העשוי לשלול את ההנחה המפלילה של הראיות המסבכות, וכי בכך לא הציג אפשרות סבירה אחרת לראיות המסבכות שהוצגו בפניו ופורטו בהכרעת הדין.
9. בהכרעת הדין פירטתי תוכן הודעותיהם ועדותם של בני הזוג ס' בפניי. נפגעי העבירה עמדו בעדותם על תקיפתם בעת הנסיעה ועל הנזקים שנגרמו להם בעקבות האירוע. כך למשל, תיארה א' בעדותה את שאירע: "ואז שמעתי קול חבטה מאד חזק אז בלמתי ואז הרגשתי זכוכיות עפות". א' תיארה את רגעי האימה כך: "האצתי את הרכב וראיתי שבעלי, שישב לצידי הטה את הראש קדימה והצידה אז אחורה וקראתי לו הוא לא ענה לי" וכן "ממש דפקתי על בעלי אמרתי לו "תענה לי" ואז הוא התעורר ואמר שכואב לו הצוואר" (ראו סעיף 17 להכרעת הדין).
10. בעקבות האירוע, פונה ח' לקבלת טיפול רפואי בבית חולים. בהכרעת הדין נקבע כי מצאתי להעניק לפרטים העובדתיים שמסרה א' מהימנות רבה (ראו סע' 19 להכרעת הדין).
11. בסעיפים 22 ו-23 בהכרעת הדין תיארתי את גרסתו של ח' לאירוע, תחושותיו והנזק שנגרם לו. אביא הדברים כפי שתוארו בהכרעת הדין:

22. המתלונן מסר בחקירתו במשטרה ובעדותו בפני בית המשפט כי ביום האירוע נסע ברכב יחד עם המתלוננת ושלושת ילדיהם הקטינים, כאשר המתלוננת נוהגת ברכב והוא יושב בצד הנהג. בשעה 19:15 לערך, נכנסו לכיכר בשכונת בית חנינא תוך שהם נוסעים בנסיעה איטית. בשלב זה, הרגיש את החלון הצמוד אליו עף לכיוונו. לדבריו, בעקבות כך איבד את הכרתו (ת/3, עמ' 1 שו' 6). המתלונן הוסיף השערותיו כי המתלוננת חששה לעצור בזירת האירוע והמשיכה בנסיעה עד שהגיעה למקום מבטחים, עצרה והתקשרה למשטרה. לדבריו, הוא סובל מכאבים חזקים בראש, סחרחורות ובחילות, מתקשה לישון בלילות מכאבים עקב ההדף מהחלון, לוקח בתדירות משככי כאבים ולא מתפקד. המתלונן הוסיף את הערכתו כי התוקף פגע בו בשל חזותו היהודית.
23. בעדותם בפני תיארו המתלוננים בהרחבה על הנזק שנגרם להם, הפחד והאימה שאחזה בהם בעת האירוע ובעקבות האירוע...".
12. בהכרעת הדין נקבע, כי יש לתת לעדותם של המתלוננים מהימנות מלאה וכי גרסתם משקפת נכונה את העובדות שפורטו בכתב האישום (ראו סעיף 25 להכרעת הדין).
13. לאחר מתן הכרעת הדין הופנה הנאשם לקבלת תסקיר נוכח קיומה של חובת תסקיר. תסקיר שירות המבחן
14. בתסקיר שהוגש ביום 17.6.24 סקר שירות המבחן את ההקשר והנסיבות המשפחתיות בהן נולד וגדל הנאשם.
15. בתסקיר צוין, כי הנאשם בן 23 רווק. בהיותו בן 8 התייתם מאמו שנהרגה בתאונת דרכים ובנסיבות טרגיות. אביו נישא בשנית. כעת מתגורר בגפו בדירה שכורה בשכונת בית חנינא בירושלים. יחסיו של הנאשם עם משפחתו מתוארים כיחסים רופפים, שטחיים ומרוחקים. הנאשם סיים 12 שנות לימוד עם תעודת תאוג'יה מלאה. הנאשם עובד מזה כחמש שנים בתחום הסבלות.
16. בתסקיר צוין עוד כי הנאשם תופס את חייו והתנהלותו כחיוביים ונורמטיביים. זאת חרף העובדה שהנאשם נידון לשנת מאסר כבר בהיותו בן 14 ו-8 חודשים, לצד עונש מאסר על תנאי, בגין עבירה של יידוי אבנים לעבר כלי רכב שיושביהם יהודיים. שירות המבחן ציין כי הנאשם התייחס באופן שטחי לעברו זה והשליך האחריות מעצמו.
17. באשר לעבירות בהן הורשע כעת, צוין בתסקיר כי הנאשם התקשה לקחת אחריות על מעשיו ולבחון התנהגותו. בתסקיר שהוגש הנאשם סיפק לראשונה גרסה שונה ותמוהה אודות האירוע בו הורשע. לראשונה, סיפר הנאשם בפני שירות המבחן כי נפגע המתלונן החל להתגרות בו ולקלל אותו ללא שום סיבה, לכן הגיב הנאשם כלפיו בכעס ובתוקפנות. בפני שירות המבחן טען הנאשם כי חווה זלזול, הקטנה והשפלה וכי על כן התקשה לווסת כעסו. הנאשם ביקש להדגיש כי לא פעל ממניעים לאומניים. נוכח דבריו אלו, שירות המבחן התרשם כי ניכר שהנאשם ממוקד במחירים אותם הוא משלם ובפגיעותיו שלו.
18. בניגוד לגרסתו של הנאשם, התרשמות שירות המבחן היא שחלק מהמניעים העומדים בבסיס העבירות בהן הורשע הנאשם הם לאומניים. שירות המבחן ציין כי המניע לאומני התגבש אצל הנאשם במהלך השנים וכי תפיסות אלה סייעו למעמדו החברתי של הנאשם.

19. נוכח אלו, שירות המבחן המליץ על ענישה הרתעתית שתמחיש לנאשם את חומרת העבירות בדמות עונש מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות.
20. בשולי הדברים אציין, כי בעת כתיבת התסקיר שירות המבחן לא היה מודע לעברו של הנאשם וכן לקיומו של מאסר על תנאי בר הפעלה.
ראיות לעונש
21. כראיות לעונש מטעם המאשימה הוגש רישום פלילי (תע/1) ממנו עולה כי הנאשם הורשע בגין ביצוע עבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, לפי סעיף 332 לחוק העונשין; בעניינו של הנאשם הוגש פסק דין מת"פ 22491-07-15 (מחוזי) שם הורשע הנאשם בגין ביצוע עבירה של סיכון חיי אדם (תע/2). על פי העולה מגזר הדין, הורשע הנאשם במעשה כדלקמן: "ביום 23.6.15 בסמוך לשעה 23:30 קשרו הנאשמים יחד עם 3 קטינים נוספים, ס', נ' ו-ט', ילידי 1999-2000, ליידות אבנים לעבר כלי רכב שיושביהם יהודים באותו מקום. המעורבים התפרסו בכביש באותו אופן הנזכר באישום 1, כשהם מצוידים באבנים שהביאו עימם, אחד מהם התקרב לכביש במטרה לוודא שאין שוטרים בקרבת מקום, ובסמוך לאחר מכן ידו אבנים ופגעו בשני כלי רכב תוך שהסבו להם נזק ובהלה ליושביהם, עד שנעצרו על ידי כוח משטרת שהיה במקום". בעקבות כך, נידון הנאשם ל-12 חודשי מאסר בפועל, לצד 10 חודשי מאסר על תנאי.
22. מטעם הנאשם לא הוגשו ראיות לעונש.
הסדר הטיעון:
23. למרבה ההפתעה, במועד הטיעונים לעונש, ביום 24.6.24, הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון עונשי סגור ולפיו יושתו על הנאשם 12 חודשי מאסר בפועל, אשר כולל הפעלה בחופף של מאסר על תנאי בן 10 חודשים שנגזר על הנאשם בת.פ. 22491-07-15 (מחוזי ירושלים). כמו כן, הוסכם בין הצדדים שיוטל על הנאשם מאסר על תנאי, פיצוי "למתלונן" בסכום של 3000 ₪ והתחייבות.
24. ב"כ המאשימה שהופיע בדיון לא הציג טעמים של ממש לעריכת ההסדר והשיקולים שבבסיסו.
25. ב"כ הנאשם מצידו, ביקש לכבד את ההסדר הטיעון וציין כי ההסדר נערך בלית ברירה לאור תנאי דרקוני שהוטל על הנאשם עוד בגיל 14 והינו בר הפעלה כעת. ב"כ הנאשם ציין כי אלמלא התנאי אשר הפך לבר הפעלה לאחר הרשעת הנאשם בעבירה של חבלה במזיד ברכב, שמיעת הראיות בתיק היתה מתייתרת. ב"כ הנאשם עמד על חלופה הזמן כשיקול שיש בו כדי להצדיק את הסדר הטיעון. ב"כ הנאשם הוסיף כי עבירת התקיפה בה הורשע הנאשם לא גרמה לחבלה. כך גם נטען כי אין מדובר בתקיפה על רקע לאומני. נטען עוד על ידי ב"כ הנאשם כי עונש מאסר למשך 12 חודשים הוא סביר, תואם את הפסיקה וכי חזקה על התביעה ששקלה את כל השיקולים הרלבנטיים.

26. בהחלטה שניתנה במועד דיון זה, ציינתי כי אני רוכב קושי בקבלת הסדר הטיעון. בהחלטה נוספת מיום 16.7.24 הודעתי לצדדים כי הסדר הטיעון אינו סביר וכי אאפשר לצדדים להוסיף ולטעון בעניין זה בדיון נדחה שהתקיים ביום 21.7.24.

טיעוני הצדדים ביום: 21.7.24

27. למרבה הצער, המאשימה טענה שאין לה מה להוסיף. המאשימה לא פירטה את השיקולים שהובילו להסדר הטיעון המוצע. לא הניחה טעמים סבירים ומניחים דעת מדוע יש לקבל את ההסדר. לחלופין, התביעה גם לא טענה כי העונש המוצע משקף את מדיניות הענישה הנוהגת והפרמטרים שנקבעו בתיקון 113 לחוק העונשין.

28. ב"כ הנאשם ביקש לכבד את הסדר הטיעון והעלה מספר טיעונים בהקשר זה. ראשית, נטען כי בהתאם לפסיקת בית המשפט העליון הסדרי טיעון יש לכבד. שנית, ב"כ הנאשם הפנה להליכים שונים שהסתיימו בפניי במסגרתם נגזרו על הנאשמים שם עונשים קלים מזה המוצע בהסדר הטיעון כאן. שלישית, נטען כי לא כל הנסיבות שצוינו בכתב האישום הוכחו. כך למשל נטען כי הנסיבה האמורה בסעיף 3 לעובדות כתב האישום ולפיה "הנאשם שהבחין בח' שהינו בעל חזות חרדית" לא הוכחה ובית המשפט לא הכריע בה. דיון והכרעה

הסדר הטיעון לעונש לאחר הכרעת - באיזו מידה יש לכבדו?

29. כלל נקוט בידינו שהסדרי טיעון יש לכבד. סטייה מהסדר טיעון שהוצג על ידי הצדדים ייעשה אך במקרים חריגים וכאשר הסדר הטיעון חורג ממתחם הסבירות באופן קיצוני. זה הכלל ועל פיו יש לנהוג. אולם, לטעמי, הסדר הטיעון במקרה זה, הן לנוכח העיתוי בו הושג והוצג והן לגופו, אינו משקף נכונה את חומרת המעשה והעושה. על כן, הגעתי לכלל מסקנה שבמקרה זה אין לכבד את הסכמת הצדדים ויש לדחות ההסדר.

30. תחילה אסקור בקצרה את הדין הנוהג ביחס להסדרי טיעון.

31. בע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל פ"ד נ"ז (1), 577 (2002) (להלן: "הלכת פלוני"), עוד קודם לתיקון 113 לחוק העונשין, נקבע כי גם אם העונש שעליו הוסכם בהסדר הטיעון איננו ראוי לפי מבחן ההלימה - יש עדיין לכבד את ההסדר, אם התביעה ערכה איזון מתאים בין ההקלה שניתנה לנאשם לבין התועלת הציבורית שהיתה כרוכה בעריכת ההסדר.

32. כידוע, הסדרי טיעון בהליך פלילי הם עניין של יום יום בבתי המשפט. בעניין פלוני הנ"ל כבר נקבע כי "בת-

המשפט אינם מתייחסים עוד להסדרי הטיעון כהכרח לא-יגונה אלא מכירים בערכם ובתרומתם. אין מדובר רק בצורך מעשי אלא במוסד אשר יש אינטרס ציבורי בקיומו, ויש לו הצדקה רעיונית כחלק מהשיטה האדוורסרית".

33. עם זאת, ברור מאליו כי ההלכה לפיה יש לכבד הסדרי טיעון יוצאת מנקודת הנחה בסיסית כי הצדדים להליך שקלו, ביחד ולחוד, את האינטרסים של הצדדים ואת הסיכויים והסיכונים הטמונים בהליך הפלילי (ע"פ 1281/06 בורשטיין נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 16.4.08); ראו עוד ע"פ 2153/02 אידלברג נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 7.12.06) (להלן: "עניין אידלברג").

34. בהקשר זה, בע"פ 512/13 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים ביום 4.12.2013) נקבע כך: "...הסדרי טיעון אלה מביאים לידי ביטוי, בין היתר, את שיקולי רשויות התביעה כגון: אינטרס הציבור בענישה הולמת ומהירה למעשי עבירה, חסכון במשאבים, קשיים ראייתיים, נסיבות ספציפיות לקולא וכו'. אל מול שיקולים אלו של רשויות התביעה עומדים שיקוליו של הנאשם, המגיע להסדר עם רשויות התביעה, בין השאר בשל: הרצון להביא להפחתה באישומים, או כדי להביא להקלה בעונש, או כדי להימנע מניהול הליך ארוך ויקר שלא לצורך (ראו: ע"פ 532/71 בחמוצקי נ' מ.י. פ"ד כו (1) 543 (1972) ... אין מדובר בהכרח ברשימה ממצה, אך ליבת העניין ברורה: שני הצדדים - כל אחד משיקוליו שלו - מגיע להסדר עם הצד השני כדי לקדם את האינטרסים הנראים חשובים בעיניו. נכון הוא כי להסדר טיעון, כהסכם המסדיר הרשעה בפלילים, יש מאפיינים יחודיים בהשוואה לחוזים אחרים (ראו: אורן גזל אייל, "הסדרי טיעון ובעיית החף" משפטים לה 2 (2005) (להלן: גזל אייל); עמנואל גרוס "עסקאות טיעון וחקר האמת" פלילים ג 251 (1993)), אך במהות מדובר בהסכמה בין מי שהם צדדים לדיון משפטי, על המאפיינים המיוחדים שיש בכך לנוכח השיטה המשפטית הרלבנטית. לראיה - השכיחות הגבוהה של הסדרי הטיעון מאפיינת בעיקר שיטות משפט אדברסריות, בהן הכוח הנתון לצדדים להשפיע על התנהלות ההליך - גדול יותר באופן יחסי (ראו: גזל אייל, שם, בעמ' 6; הסדרת השימוש בהסדרי טיעון במשפט הפלילי: סקירה משווה, מרכז המחקר והמידע של הכנסת (19.10.2010)). עם זאת הלכה היא כי הסדר טיעון הוא בגדר הסכמה בין הצדדים בלבד, וככזו - אין ההסכמה מחייבת את בית המשפט (ראו: הלכת בחמוצקי)".

35. הנה כי כן, בית משפט אינו כבול לכלל הסדר טיעון ובכל מקרה. כך בוודאי כאשר מדובר בהסדר שנכרת לאחר שמיעת ראיות שהסתיימה בהרשעה או כאשר מדובר בהסדר מקל אשר אינו מביא לידי ביטוי את האינטרס הציבורי. במקרה דנן, אין מדובר בהסכם להסדר טיעון המסדיר הרשעה בפלילים של הנאשם בתמורה להקלה בעונשו. הסדר הטיעון העונשי שהוצג בפניו אינו מגלם קושי ראייתי שהתביעה לקחה בחשבון, שהרי הנאשם כבר הורשע לאחר שמיעת ראיות באופן מלא ועל פני מספר ישיבות שהתקיימו. ממילא, הסדר זה אין בו שיקולי חיסכון זמן שיפוטי. הסדר הטיעון גם אינו משקף נסיבות בריאותיות או אישיות של הנאשם אשר נתגלו לאחר ניהול התיק ומתן הכרעת הדין. 36. זאת ועוד; בעניין אידלברג הנ"ל נקבע כי כאשר נכרת הסכם להסדר טיעון בשלב שלאחר מתן הכרעת דין מרשיעה, מוטל על התביעה נטל שכנוע ברף גבוה יותר אף שהסדר הטיעון נכרת לנוכח ערעור שהוגש וההסדר מוצג בפני ערכאת הערעור:

"אין דינו של הסדר טיעון אשר נערך לפני הרשעה כדינו של הסדר טיעון הנערך לאחר הרשעתו של הנאשם בביצוע העבירה. חלק ניכר מיתרונות הסדר הטיעון שהוזכרו אינם מתקיימים כשהצדדים מגיעים להסדר טיעון לאחר הרשעת הנאשם בערכאה הדיונית, ומכאן שעל התביעה לשכנע את בית המשפט כי לאחר ההרשעה נוצרו נסיבות שיש בהן כדי להצדיק את הסתייה מהכרעת בית המשפט קמא... השלב שבו מוגשת הבקשה לאישורו של הסדר הטיעון במקרה דנן מחייב איפוא את התביעה לבאר מה נשתנה בין השלב הדיוני לשלב הערעורי המצדיק את השינוי בהכרעה השיפוטית, זאת במיוחד משפסק הדין המרשיע היה מפורט ומנומק וניתן על דעת כל השופטים, גם אם הנמקותיהם שונות" (עניין אידלברג, פסקה 9).

37. יושם אל לב, כי ככל שמדובר בגיבוש הסכם להסדר טיעון עונשי לאחר מתן הכרעת דין, האינטרס של הנאשם הוא ברור ומובהק. לעומת זאת, בשלב זה, האינטרס הציבורי הטמון בהגעה להסדר טיעון עונשי, עשוי להיות עמום ובלתי מוסבר. במקרה זה, אני סבור שהסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים משרת אך ורק את טובת הנאשם וחותר תחת שיקולי האינטרס הציבורי.

38. על כן, למצער, היה מצופה שהתביעה תציג את השיקולים ששקלה ואת האיזונים שערכה בגדרי תיקון 113 לחוק העונשין, ובכלל זה - הערכים המוגנים שנפגעו בעקבות ביצוע העבירות, הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, מדיניות הענישה הנוהגת וכן הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות. זאת, בין היתר, על מנת לשכנע את בית המשפט כי ההסכם אליו הגיעה עם הנאשם נופל בתוך מתחם העונש ההולם ומידת הסבירות.

39. התביעה לא נהגה כך. לטעמי, התביעה לא ערכה איזון ראוי בין ההקלה שניתנה לנאשם במקרה זה לבין התועלת הציבורית הגלומה בעריכת ההסדר, אם בכלל קיימת תועלת ציבורית בעריכת הסדר שכזה, באשר לנאשם שהורשע לאחר שמיעת ראיות עד תום.

40. ברור מאליו כי לו הסדר הטיעון היה מוצג בתחילת ההליך ולפני שמיעת הראיות בתיק, תוך שהנאשם מוותר על זכותו לחפות וחוסך את הגעת העדים לבית המשפט, הייתי מתקשה שלא לכבד את הסדר הטיעון, אלא שלא כך הם פני הדברים במקרה זה.

41. אוסיף, כי במקרה זה התביעה התעלמה גם מנתוניו של התסקיר השלילי. שירות המבחן שהינו הגורם הטיפולי, ואשר לא היה מודע לעברו הפלילי ולתנאי בר הפעלה, המליץ להטיל על הנאשם עונש מאסר מרתיע וזאת חרף גילו הצעיר של הנאשם.

42. לטעמי, ולמרבה הצער, במקרה קונקרטי זה, בשלב הטיעונים לעונש, התביעה נעלמה דום. חרף העובדה שאפשרתי לתביעה לנמק עמדתה להסדר או טעמיה, התביעה בחרה בפועל שלא לעשות כן (ראו פרוט' מיום 21.7.24).

43. לפיכך, החלטתי לדחות את הסדר הטיעון שהוצע על ידי הצדדים. נוכח המפורט לעיל, להבנתי בית משפט אינו כבול להסדרי, בוודאי שלא לכל הסדר טיעון ובוודאי שלא בכל שלב. טענות ב"כ הנאשם לעניין נסיבות ביצוע העבירות שלא הוכחו:

44. נטען כי בהכרעת הדין לא נקבע כי כל הנסיבות שתוארו בכתב האישום, ובכלל זה הנסיבה שקשור לחזות נפגע העבירה, הוכחו. בכל הכבוד הראוי, אני סבור שאין ממש בטיעון זה. זאת ממספר טעמים: ראשית, עיון מעמיק בתשובת הנאשם לכתב האישום מלמד באופן ברור כי הנאשם לא חלק על עצם ביצוע העבירה ונסיבות ביצוע העבירה אלא טען שהוא אינו מבצע העבירה. שנית, אם לא די בכל אלה, אפנה לדברי ב"כ הנאשם עצמו במהלך שמיעת הראיות, כפי שהדברים בוטאו בפרוטוקול הדין המוקלט ביום 19.12.22 (עמ' 37 שו' 15-24):

"אדוני אני שב ומציין כי הסכמתי להגשת הודעת מר ס' במשטרה במלואה, אנחנו לא חולקים על האירוע הקשה כפי שתיאר אותו מה ס', אנחנו חולקים על זהות המבצע, משום מה בחרה המאשימה לחזור על אותם דברים כדי שיגיד אותם שוב, כפי שהגברת אמרה קודם אדוני אין דבר שלא נאמר בהודעה אבל אני אומר את זה כי בסופו של ההליך יהיו לי בקשות על דרך ניהול ההליך. אז כאן אני מסכים להגשת ההודעה, חברתי לא מסכימה וביקשה לחקור אותו".

שלישית, הנאשם לא נתן כל הסבר סביר ומניח את הדעת מדוע בעט דווקא ברכב בני הזוג ס', זאת על אף שחלפו בכיכר כלי רכב רבים קודם לכן. ההסבר שהנאשם נתן לראשונה במסגרת תסקיר שירות המבחן, לפיו נפגע העבירה - ח' - התגרה בו וקילל אותו ועוד, איננו מתיישב עם הראיות הבסיסיות בתיק וכן ההיגיון, שהרי אין טענה כי בין הנאשם לח' היתה היכרות קודמת. חוסר ההיגיון מתעצם לנוכח העובדה שרכבם של בני הזוג ס' לא עצר בכיכר ובסרטון שהוגש כראיה לא ניתן לראות שמתקיים דו-שיח בו יכול היה ח' לקלל או לפגוע בנאשם בדרך כלשהי. רביעית, כידוע נסיבות ביצוע עבירה מוכחות אף הן באמצעות ראיות. במקרה זה, בני הזוג ס' שבאמצעות עדותם והודעותיהם במשטרה הוכחו נסיבות ביצוע העבירה (להבדיל מזהות מבצע העבירה) התייבבו והעידו במשפט. ההגנה ויתרה על חקירתם הנגדית ואף ניתנה הסכמה להגשת הודעותיהם במשטרה לאמיתות תוכנם (וראו ההפניות לעיל וכן הכרעת הדין). נוכח הצהרה זו אשר נשמעה במהלך שמיעת הראיות כאמור, תוך ויתור ההגנה על חקירה נגדית ושאלות מהותיות לעדים, באשר לנסיבות ביצוע העבירה, הרי שלא היתה כל מחלוקת לגבי נסיבות ביצוע העבירה כמפורט בעובדות כתב האישום. ממילא, עובדות אלו הוכחו והכל כמפורט בהכרעת הדין. כל זאת בנוסף לנימוקי שיפורטו עוד בהמשך.

הערכים שנפגעו, מידת הפגיעה בהם והנסיבות הקשורות לביצוע העבירות

45. הנאשם הורשע בעבירות של חבלה במזיד ברכב אשר עונש המקסימלי הקבוע בצידה הוא עד 5 שנות מאסר וכן בעבירה של תקיפה סתם שהעונש המקסימלי הקבוע בצידה הוא עד שנתיים מאסר. תקיפת הרכב בוצעה באמצעות בעיטה ברגלו של הנאשם. בעקבות כך, חלון הרכב הקדמי התנפץ לרסיסים.

46. במעשיו פגע הנאשם בקשת רחבה של ערכים מוגנים ובכלל זה, שלומם וביטחונם של בני הזוג ס' וילדיהם אשר נסעו ברכב וכן משתמשי הדרך שיכלו להינזק אף הם מהאירוע, חופש התנועה של משפחת ס', שלומם וקניינם הפרטי של בני הזוג ס' וילדיהם הקטינים.

47. מידת הפגיעה בערכים אלה, במקרה זה, היא ברף בינוני - גבוה. רף בינוני - מאחר שעל אף הסבל הרב והרגעים הטראומטיים מבחינתם של נפגעי העבירה, לא נגרמו לה חבלות גוף משמעותיות. רף גבוה - מאחר שפוטנציאל הנזק שהיה טמון במעשיו של הנאשם הוא עצום ויכול היה להיגרם נזק משמעותי וגדול יותר לנפגעי העבירה. כמו כן, המניע לביצוע העבירות כאן הוא מניע פסול המלמד על שנאה תחומית של הנאשם לחזותו החרידית של ח'.

48. אציין כי לטעמי אין לראות תיק זה בפרספקטיבה של תיק חבלה במזיד לרכב או היזק לרכוש במזיד. במעשיו, הנאשם לא ביקש לגרום נזק לרכב כאובייקט, שהרי אם אלו היו פני הדברים, הנאשם יכול היה לבעוט בכלי רכב שונים שנסעו לפני רכבם של המתלוננים או בכלי רכב שחננו בצד הכביש, אלא הנאשם רצה לפגוע בנוסעי הרכב. אשוב ואציין כי במקרה דנן אין מחלוקת של ממש שהנאשם לא מכיר את בני הזוג ס'. למעשה, הנאשם לא פגש בהם אף פעם לפני האירוע מושא כתב האישום. על כן, אין בין הנאשם לבני הזוג ס' כל סכסוך קודם. ממילא, לנאשם לא היה מניע לפגוע ברכבם מתוך כעס או מניע כלכלי כזה או אחר. מכאן, שמושאי התקיפה היו בני הזוג ס' וילדיהם הקטינים.

49. אשר למניעי הנאשם בביצוע העבירות, אוסיף, כי בשלב זה שלאחר הכרעת הדין, ולאחר שמלוא הראיות נפרשו בפניי, ובהעדר כל טענה סבירה והגיונית של הנאשם באשר לסיבות שהובילו אותו לפגיעה ברכבם של המתלוננים, הרי שניתן להשתמש בהסקה לוגית של מבחן הפיל המפורסם לפיו "קשה לתיאור, אבל ניתן לזהות באופן מיידי כאשר מבחינים בו". כלומר, העובדה שהנאשם בחר לפגוע ברכבם של בני הזוג ס', איש ואישה וילדיהם הקטינים, בעלי חזות חרדית, מדברת בעד עצמה ומעידה על המניע שבביצוע העבירות: הנאשם פגע ברכבם של המתלוננים נוכח חזותם החרדית. הנאשם עשה כן, בהעדר כל סכסוך, היכרות או מפגש קודם כאמור. לא ניתן להבין את הדברים אחרת או להצביע על מניע אפשרי אחר. גם הנאשם לא הצביע על מניע אחר. עם זאת, אסייג, כי כשופט המתנהל בהתאם לשיטת משפט אדברסרית, אין לי אלא מה שבפניי. בהתאם לשיטת משפטנו זו, ההחלטה בדבר העמדתו לדין של נאשם, לרבות ניסוח העובדות ובחירת העבירות, היא פררוגטיבה שנתונה לתביעה. על כן, משעה שהמאשימה בחרה לייחס לנאשם עבירות של חבלה במזיד לרכב ותקיפה סתם, אף אני איני אומר אחרת ואיני קובע שהמניע לביצוע העבירות היה ממניע לאומני. אוסיף עוד, כי לאמיתו של דבר איני יודיע מה היו השיקולים שעמדו כאשר החליטה המאשימה את שהחליטה. עניין זה לא מצוי במוקד גזר הדין ולא נמצא בביקורת שיפוטית. אולם, מן הצד האחר, בחינת העבירות והמעשים בעת מתן גזר הדין, אינה יכולה להיות בחינה פורמלית על פי כותרת העבירות, אלא על פי בחינה מהותית של המעשה והעושה.

50. על פי העולה מעובדות כתב האישום והכרעת הדין הנאשם עמד בסמוך לכיכר, יחד עם חבריו. בשעות הרלבנטיות היתה תנועה ערה של כלי רכב. על פי הנראה בסרטון הנאשם הציץ מדי פעם בכלי הרכב שנסעו תוך שהוא מגיע ממש לכביש. אמנם, אינני חוקר כליות ולב, אך הדעת נותנת והראיות הנסיבתיות מלמדות כי הנאשם בחר לבעוט ברכבם של בני הזוג ס' נוכח מה שהם - בני אדם בעלי מראה חרדי, רחמנא ליצלן. נוכח נתונים אלה, אין לי אלא לאפיין את מעשיו של הנאשם כמעשה שבוצע מתוך שנאה עזה לנוסעי הרכב בשל חזותם.

51. התכונן שקדם לביצוע העבירות; הנאשם ביצע את מעשה התקיפה לאחר שהבחין בחזות ובזהות נוסעי הרכב כאמור. על כן, גם אם הנאשם לא יצא לרחובה של עיר לאחר שתכנן לפגוע בבני הזוג ס' וילדיהם, הרי העובדה שהתקיפה בוצעה לאחר שהנאשם הבחין בחזותם, מלמדת על התכונן מסוים שקדם לביצוע העבירות ועל כוונתו של הנאשם לפגוע בהם.

52. נפגעי העבירות; במקרה זה אין מדובר בנפגע עבירה בודד אלא בנפגעי עבירה רבים. מעשיו של הנאשם הופנו לכל יושבי הרכב ונוסעיו. אדם הבועט ברכב בנסיעה יכול לצפות והוא בהחלט מודע לכך שהוא פוגע בכל נוסעי הרכב. לא מדובר בפגיעה רק בח' ס' אשר איבד הכרתו בעקבות התקיפה אלא בפגיעה גם בשלושת ילדיהם הקטינים, בני יומם ממש. מעבר לפגיעה הפיזית שנגרמה לח' ס', הרי שיש להניח שמעשיו של הנאשם גרמו גם לפגיעה נפשית אשר לא יכול להיות חולק שתותיר אצל כל הנפגעים טראומה מתמשכת.

53. אשר לנזק שנגרם ופוטנציאל הנזק; במעשיו של הנאשם היה טמון פוטנציאל נזק גדול ביותר. כאמור הבעיטה בחלון הרכב היתה עוצמתית ביותר וגרמה לניפוץ חלון הרכב. א', אישה גיבורה שניחנה באומץ לב, התעשתה במהירות והשתלטה על הרכב והמשיכה בנסיעה למרחק מה. ח', לא עמד במכה הפתאומית ואף איבד את ההכרה למשך זמן מה, כמפורט לעיל. א', הזמינה נידת משטרתית שהגיעה למקום וסייעה בפינוי הבעל לבית החולים. לא ניתן שלא לתהות מה היה קורה לו א' היתה עולה על הכיכר, או סוטה מנתיב הנסיעה או לחלופין מאבדת שליטה ומתנגשת ברכב או בכל דבר אחר שעל הכביש. מכאן, שבמעשיו של הנאשם היה גלום נזק פוטנציאלי עצום.

54. בעת ביצוע העבירות הנאשם היה בגיר אשר הבין היטב את הפסול שבמעשיו ושלט בהם. כך גם הנאשם ביצע העבירות לבדו ובלא עידוד או סיוע אחרים. מכאן שהוא נושא באחריות לתוצאות מעשיו לבדו. מדיניות הענישה הנוהגת

55. דין האמת להיאמר; התקשיתי לאתר פסיקה בעלת נסיבות דומות, דהיינו תקיפה וחבלה ברכב בעת נסיעה רכב באמצעות בעיטה ברגל. עם זאת, מצאתי להפנות לפסיקה שלטעמי בנסיבותיה ובמהותה מתאימה לעבירות של פגיעה ברכב בעת נסיעה תוך גרימת סיכון לנוסעיו. אפנה בעיקר לאלה:

· ת"פ (מחוזי) 34462-06-17 מדינת ישראל נגד אמיר מחמוד (23.4.18) בית משפט מחוזי הרשיע את הנאשם על-פי הודאתו בעבירה של יידוי אבן לעבר כלי תחבורה לפי סעיף 332(א) לחוק העונשין. הנאשם עקב אחר טיולית אשר נסעה בעיסאויה ולה סימני זיהוי משטרתיים מתוך מגמה לפגוע בה. בטיולית היו הנהג וחמישה שוטרים. במהלך נסיעתה, יידה הנאשם אבן גדולה לעברה, כשלצדו צעירים נוספים שאף הם יידו אבנים. בית המשפט קבע מתחם עונש הולם הנע בין 10 ל- 28 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט גזר על הנאשם 20 חודשי מאסר בפועל, והפעיל מאסר מותנה בחופף ובמצטבר, כך שבסך הכל הוטל על הנאשם 25 חודשי מאסר בפועל. לנאשם שם עבר פלילי. לא הוגש ערעור

· ע"פ 2111/23 עמראני נ' מדינת ישראל (30.4.23) בית משפט מחוזי הרשיע את הנאשם, על פי הודאתו בעבירות של יידוי אבן לעבר כלי תחבורה והתפרעות לאחר שהשתתף במהומות והפרות סדר שהתרחשו בתקופת מבצע "שומר החומות". בית המשפט קבע תחם עונש הולם הנע בין 24 לבין 48 חודשי מאסר בפועל. על אף תסקיר חיובי, בית משפט לא חרג ממתחם העונש והשית על הנאשם 30 חודשי מאסר בפועל. בית משפט העליון קיבל את ערעור הנאשם על חומרת העונש והטיל על הנאשם 25 חודשי מאסר בפועל.

· ת"פ (מחוזי-ים) 39345-01-17 מדינת ישראל נ' אבו עויס (16.07.17) בית משפט הרשיע את הנאשם, בהתאם להודאתו בעבירה של יידוי אבן לעבר כלי תחבורה ובגרימת נזק במזיד לרכב. הנאשם יידה אבן לעבר כלי רכב בנסיעה וכתוצאה מיידוי האבן, נופצה שמשת החלון הקדמי והמתלוננת נפצעה משברי הזכוכית. בית המשפט קבע מתחם עונש הולם הנע בין 16 ל-36 חודשי מאסר בפועל וגזר על הנאשם על הנאשם 24 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה, קנס בסך 1,000 ₪ ופיצוי לנפגעת בסך 5,000 ₪. הנאשם כבן 19, נעדר הרשעות קודמות.

· ת"פ (מחוזי בא"ש) 26470-10-17 מדינת ישראל נ' הואשלה (24.10.2018) בית המשפט הרשיע את הנאשם, על-פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של יידוי אבן לעבר כלי תחבורה בצוותא ובתקיפה הגורמת חבלה של ממש בצוותא. הנאשם 2 יידה אבן לעבר כלי רכב נוסע וכתוצאה מכך נגרם נזק לפח הרכב. לאחר מכן יידה הנאשם 1 אבן לעבר אוטובוס שבו נסעו ילדים. האבן פגעה בשמשת הרכב שהתנפצה. נוסעת באוטובוס נפלה לאחר שקמה כדי לבקש מהנהג לעצור, וכתוצאה מכך איבדה את הכרתה למספר שניות והפצעה. בית המשפט קבע מתחם עונש הולם הנע בין 16 ל-40 חודשי מאסר בפועל. על נאשם 1 הושתו 18 חודשי מאסר בפועל. על הנאשם 2 הושתו 16 חודשי מאסר בפועל. ערעור שהגיש נאשם 1 לבית המשפט העליון על חומרת העונש, נדחה. הנאשמים, בני 18, נעדרו הרשעות קודמות.

56. בדיון ביום 21.7.24 הציג ב"כ הנאשם מספר גזרי דין שניתנו על ידי ואשר לטעמו של ב"כ הנאשם הולמים, מבחינה עונשית, את נסיבות האירוע כאן. ראשית, יאמר כי בעיני לא קיים דמיון בין האירוע מושא הליך זה לבין האירועים שבגזרי הדין שם. בגזרי הדין שם לא דובר בפגיעה ברכב תמים במהלך נסיעת הרכב ובאופן שפוטנציאל הנזק הוא עצום. שנית, חלק מגזרי הדין ניתנו במסגרת הסדרי טיעון לעניין ההרשעה ולעניין העונש. מכאן שאין לגזור גזירה שווה בין האירוע מושא הליך זה לבין גזרי הדין שהוצגו.
מתחם הענישה

57. נוכח כל האמור לעיל, לטעמי, בנסיבותיו של מקרה זה, מתחם הענישה נע בין 12 חודשי מאסר בפועל לבין 30 חודשי מאסר בפועל.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות

58. אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, נתתי דעתי לנסיבות הבאות:

מחד, לקולא יש להביא בחשבון את העובדה שמדובר בנאשם צעיר יחסית. השלכותיו של עונש מאסר על אדם בן 23 הן ברורות ואין להקל בהן ראש. כך גם נתתי דעתי לעובדה שעונש מאסר יפגע בנאשם ובפרנסתו, שהרי הנאשם עובד באופן יציב.

אשר לחלופי הזמן, אני סבור שיש לתת משקל לא משמעותי לנסיבה זו, במקרה קונקרטי זה. אפרט: העבירות בוצעו ביום 19.8.19, כתב האישום הוגש בשיהוי מסוים ביום 2.9.20, כשנה לאחר מכן. אולם, חלופי הזמן מאז הגשת כתב האישום ועד היום הוא פועל יוצא של בירור ההליך ולנוכח הדרך שבה בחר הנאשם לנהל את ההליך בעניינו. בהקשר זה יצוין, כי הנאשם ביקש לזמן את כל העדים וזאת חרף העובדה שהמחלוקת בין הצדדים נגעה אך לזהות מבצע העבירה ולא לכלל העובדות המפורטות בכתב האישום (ראו פרוט' מיום 7.11.22 ש' 7). רק לאחר התייצבות העדים, ניתנה הסכמה להגשת חומרי הראיות בעניינם של חלק מהעדים ובכלל זה, נפגעי העבירה. כך למשל, בני הזוג ס' זומנו לעדות חרף העובדה שאירוע הפגיעה ברכבם לא היה שנוי במחלוקת. רק לאחר שהתייצבו לעדות בבית המשפט, הסכימה ההגנה להגשת הודעותיהם במשטרה. כך גם חלק מהעדים שהתייצבו בבית המשפט לא נחקרו חקירה נגדית וחלקם אף לא עלו להעיד חרף העובדה שזומנו לדיון לבקשת ההגנה. התנהלות זו, דרשה הקצאת זמן ומשאבים. על כן, משעה שהנאשם בחר לנהל את משפטו, וזו כמובן זכותו, בדרך מלאת חתחתים כאמור המשקל שניתן לחלופי הזמן לא יכול להיות משמעותי.

לנוכח העובדה שהנאשם רווק, מתגורר לבדו, איני רואה פגיעה שתגרם לפרנסת בני המשפחה.

מנגד, שקלתי לחומרא את עברו הפלילי. לנאשם הרשעה קודמת במסגרתה נגזר עליו עונש מאסר בן שנה חרף גילו הצעיר, בעודו בן 14 ו-8 חודשים. ראוי להזכיר, כי הנאשם הורשע בעבירה שיצרה אף היא סיכון דומה לכלי רכב בהם נהגו יהודים, לא הורתע וחזר לבצע את העבירות בהן הורשע כעת חרף עונש מאסר מותנה בן 10 חודשים שריחף מעל לראשו.

עוד שקלתי לחומרא את נתוני התסקיר השלילי שהוגש בעניינו של הנאשם; תסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו אינו חיובי, וזאת בלשון המעטה. בשיחתו בפני שירות המבחן החליט הנאשם להמציא גרסה שאין לה כל אחיזה במציאות. בריאה חדשה ממש. הנאשם סיפר כי ביצע את המעשים המיוחסים מכיוון שהמתלונן החל להתגרות בו, קילל אותו והשפיל אותו. חומר הראיות אשר בבסיס הרשעתו מוכיח כי אין כל היתכנות לגרסתו של הנאשם. גרסתו היא גרסה מומצאת על מנת לחמוק משאלת המניע. בני הזוג ס' אינם מכירים את הנאשם. בני הזוג ס' לא עצרו חלילה בכיכר בבית חנינא כדי לפגוע בו, אלא היו נוסעים תמימים. כל חטאם היה שנסעו בכביש וחזותם היתה חזות חרדית. להתרשמותי, גרסתו של הנאשם, היא מניפולטיבית ויש לדחות אותה מכל וכל. נוכח גרסה זו, הרי שהתרשמות שירות המבחן בדבר המניע לביצוע העבירות אינו חסר הגיון. משאלו פני הדברים, הרי שלטעמי, התסקיר בעניינו של הנאשם הוא שלילי.

לנוכח התסקיר השלילי ונתונים נוספים שצוינו בתסקיר, הרי שאין בעניינו של הנאשם אפיק שיקומי. ממילא לא קיימים כאן שיקולי שיקום.

הנאשם הורשע כאמור לאחר שמיעת ראיות. הנאשם לא לקח אחריות על מעשיו. גם לאחר שהורשע בחר הנאשם להמציא גרסה חדשה, נעדרת כל אחיזה בראיות, ובמסגרתה הוא הטיל האחריות והאשמה על קרבן העבירה אשר התגרה בו לכאורה. במילים אחרות; לנאשם אין כל סימפטיה ואמפתיה לנפגעי העבירה, גם לאחר ששמע את עדותם ואת הטראומה שהם חוו בעקבות מעשיו החמורים.

סוף דבר:

59. בעלי חזות חרדית אינם אסקופה נדרסת. הפוגע ברכב נוסע כאשר הוא בתנועה, בין בידוי חפץ ובין בבעיטה ברגלו, מתוך שנאה לנוסעי הרכב צריך לדעת שיש לכך מחיר. במהותן העבירות בהן הורשע הנאשם מבטאות שנאת רחוב לאנשים או ציבורים בעלי חזות מסוימת, הפעם לבעלי חזות חרדית. שנאה כזו יכול שתהיה מתוך תפיסה חברתית מעוותת או מתוך מניע אחר. כך או כך, אין לה מקום בחברתנו. את השנאה הזו יש למגר. חברה מתוקנת איננה יכולה להשלים עם תופעות ומעשים מסוג זה.

60. באיזון הנתונים, שיקולי הקולא מכאן ושיקולי החומרא מכאן, בנסיבותיו של מקרה זה, הכף נוטה לכיוון שיקולי הגמול וההרתעה וכן מיצוי הדין עם הנאשם.

המיקום במתחם:

61. נוכח הנתונים שפורטו לעיל, הרי שיש למקם את הנאשם בחלקו העליון של המתחם. עם זאת, נוכח עמדת התביעה, סברתי שיש למקם את עניינו של הנאשם לקראת אמצע המתחם.

גזירת הדין

62. לפיכך, אני מחליט לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 18 חודשי מאסר בפועל (בניכוי ימי מעצרו בתיק זה בהתאם לרישומי שב"ס);

ב. מפעיל עונש מאסר על תנאי בן 10 חודשים שנגזרו על הנאשם בתיק התנאי, ת"פ 22491-07-15 (מחוזי-ים), וזאת חציו בחופף וחציו במצטבר לעונש שהוטל עליו בתיק זה, כך שבסה"כ ירצה הנאשם 23 חודשי מאסר בפועל;

ג. 8 חודשי מאסר, שלא ירוצו אלא אם יעבור הנאשם עבירות בהן הורשע וזאת בתוך שלוש שנים מיום שחרורו;

ד. קנס בסך 2,000 ₪, או 20 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 1.1.2025. לא ישולם תשלום במועד או לא ישולם כלל, יעמוד הקנס לפירעון מיידי;

ה. פיצוי לבני הזוג ס' בסך 5,000 ₪ לכל אחד מנפגעי העבירה, כך שהנאשם ישלם 10,000 ₪. הפיצוי ישולם עד ליום 1.1.2025. אי עמידה בתשלום מי מהתשלומים תביא לפירעון מיידי של הפיצוי ולתוספת הפרשי הצמדה וריבית

פיגורים כחוק;

יש לשלוח לשירות המבחן.

לתשומת לב הנאשם:

החוב מועבר למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, בהתאם למועדים והתשלומים שנקבעו למעלה.

ניתן יהיה לשלם את הקנס והפיצויים תוך שלושה ימים מהיום לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות:

א. בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il

ב. מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון 35592* או בטלפון *****)

ג. במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

זכות ערעור כחוק לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ט"ז אב תשפ"ד, 20 אוגוסט 2024, במעמד הצדדים.